

EEN

Ze nestelt zich weer achter in de bioscoop. De linker stoel is gevuld met koekjes en de rechter met chocola. Op haar schoot ligt een flesje rode wijn, een glas heeft ze niet meegenomen.

Als ze op de aan-knop drukt, begint de beamer zwaar te zoemen als bevestiging dat hij aan staat.

Met de muis selecteert ze in de mappen van de laptop. *Dawn of the Dead*.

Ze kent de film nog van vroeger, hij maakte een grote indruk op haar. De vriendin die met haar meeging, vond de oppervlakkigheid verschrikkelijk, ze zag de verdorvenheid van het kapitalisme. Ze had de boodschap van de regisseur perfect begrepen.

Sue voelde vrijheid, maar zei dat niet.

De projectie start en de hoofdrolspeelster komt in beeld, ze ligt tegen een bloedrode muur : heerlijk als een film opent en de eerste scène het einde voorspelt.

Een hoofd wordt van een romp geknald, het knapt als een ballon gevuld met bloed en weefsel en als de rook oplost, zakt het lijf zonder hoofd in elkaar. Een vrouw krijst.

Ze heeft niet gezien hoe het eruitzag toen ze de dikke man met zijn teddybeer door het hoofd schoot. Ze had beter moeten kijken. Lester heeft nog een hoofd.

Nee.

Ze propt twee koekjes in haar mond en richt haar pistool op de hoofden op het scherm.

‘Beng! Beng!’ mompelt ze gelijk met de schoten op de film.

Ze neemt nog wat chocola.

De film is niet zo spannend als ze verwacht had, op een bepaald moment krijgt het de gezelligheid van een sitcom.

Zelfs de overval van de motorbende is relatief gezellig. Zoals de overval van Lester en zijn kornuiten in haar huis.

Dat was ook redelijk gezellig.

Haar leven lijkt wel wat op dat van de blonde hoofdrolspeelster. Alleen is zij getrouwd. Ze kijkt naar de trouwring aan haar hand en trekt de ring van haar vinger, de gegraveerde letters zijn bijna niet meer zichtbaar. Ze gooit het sieraad de ruimte in.

Zo, niet meer getrouwd.

Het leven is makkelijker als er niemand is.

Ze pakt chocola en strekt haar benen. Met haar enkels leunt ze op de stoelen voor haar.

‘Kom op, Peter!’ Ze weet dat Peter het haalt, dat heeft ze al eens gezien. Maar elke keer als hij zegt dat hij achterblijft, voelt ze de noodzaak hem te zeggen dat hij moet vluchten. Met de hulpeloze, blonde vrouw mee. Ze had lang een *crush* op stoere Peter.

Als ze wegvliegen met de helikopter is het bijna alsof de zombies ze nazwaaien met hun houterige armen geheven in de lucht.

Ze wil ook een helikopter.

Morgen moet ze het maar met Lester bespreken, hij wil ook wel een helikopter.

Ze neemt nog twee koekjes mee en sluit de beamer en laptop af.

Het is tijd om naar bed te gaan. Ze loopt de lange gang uit richting de hal, ze wil nog even langs de keuken voor ze naar boven gaat zodat ze haar hapje koud kan zetten.

De noodzaak om 's nachts te eten is voorbij, maar met gewoonte is lastig te breken. In de hal werpt ze een blik op de poort, ze kijkt of ze mensen ziet, maar in plaats daarvan ziet ze niets.

Het bordes is er nog, maar daarachter is er niets.

Wanneer is het zo dichtbij geslopen?
Op de heenweg stond de kerk er nog met het plein ertussenin.

Ze blijft niet staan, niet kijken of het nog een stapje dichterbij komt. Ze wil haar hapje en haar sofa.

De maaltijd is onaangeraakt en afgekoeld.
Ze hoeft nu niets meer, maar ze had wel
verwacht dat Lester iets had gehaald.

Waarschijnlijk is hij nog aan het studeren,
hij moet immers tien jaar inhalen.

Uit de pan scheidt ze een portie voor zich-
zelf en zet het weg in de koeling. Dan kan ze
vanavond op het balkon van Konijntjes kan-
toor rustig eten.

Ze moet morgen langs een coffeeshop.

Ze zet het gasfornuis aan om de saus op te
warmen, de rijst eet hij maar koud.

De verleiding is groot om nog een film aan
te zetten, maar het is laat en ze is moe. Mor-
gen is er weer een dag, althans, dat hoopt ze.

Een week geleden kon het leven haar ge-
stolen worden. Sinds deze week wil ze niet
meer weg, haar leven begint nu pas tot leven
te komen.

De paradox is bekend voor haar, alleen de
rollen zijn omgedraaid. De wanhoop staat in
de ogen van de anderen.

Terwijl zij eindelijk gelukkig is.

Zelfs Lester, die met cynisme vorm probeert te geven aan zijn verlies en zich groot houdt achter een grotesk masker van sarcasme.

Luchtbelletjes komen uit de diepte op, ze ploppen aan de oppervlakte.

Ze roert door de pan.

In de melksaus dansen verse groenten rond de luchtbelletjes. Als het goedje stijgt in de pan zet ze het fornuis uit.

Zolang de groenten nog redelijk vers zijn moeten ze ervan genieten. Ze verwacht dat binnenkort de verste producten vergaan en dan degene die houdbaar zijn in koele ruimtes.

De samenleving heeft een houdbaarheidsdatum die ze vergat, omdat er elke keer iets nieuws bij komt in dezelfde vorm, kleur en verpakking om de verdorvenheid te maskeren.

Starks wordt het potjesvoer.

Ze is benieuwd hoelang ze stroom houden. Misschien gaat zij wel eerder uit dan haar licht.

Ze schept een portie op voor Lester en verlaat de kantine. Niet via de saaie grijze trappen, maar ze loopt om naar de centrale hal met de pompeuze trap.

Ze is gevoeliger voor praal dan ze zichzelf toeschreef. De grote trap loopt omhoog en splitst halverwege in twee halve bogen naar de tweede verdieping. De deur van de bibliotheek zit precies tegenover de trap.

Ze klopt aan.

‘Ik heb even voor uit het raam gekeken; de kerk is weg, het plein is er nog wel. Heb je het gezien? Ik denk dat ik morgen maar achterlangs ga.’

Hoort ze hem bewegen?

Of kuchen?

De oude massieve deuren laten weinig geluid door.

‘Ik zet een bordje voor je neer, het is nu nog warm. Dus eet het zo snel mogelijk op, anders moet je het zelf opwarmen in de keuken. Ik slaap in dr. Prof. Konijntje zijn kamer. Hij heeft echt een goede sofa. Slaap lekker, en houd je deur op slot vannacht. Tot morgen.’

Ze zet het bordje naast de deur. Daarna sloft ze over het rode tapijt naar de kamer van Konijntje.

Ze geniet van de marmeren muurbekleding, het zachte rode kleed en de gouden versiering aan de muur. De universiteit groeit in haar aanzien, het is niet langer een groot, leeg gebouw. Ze voelt zich geaard.

Ze sluit de deur van het kantoor achter zich.

Op de sofa rolt ze zich in het kleedje en betrapt zichzelf op een glimlach.

Voor het eerst voelt zij zich niet eenzaam in gezelschap.